

лав. Ръцете му бяха напукани като гърба на костенурка, дланите му бяха закоравели от стари слинове. Недоимъците бяха го състарили, но тежката работа, суровият живот и чистият планински въздух бяха го калили. Той се оглеждаше плахо, пристъпяше несигурно и се чудеше къде да свърне. Един от конярите, който връщаше конете си от водопой, го забеляза и го проследи с поглед. Този планинец, мислеше си конярят, или се е объркал, или се е вмъкнал за нещо. Как стражата пред палатките на сановниците не го е върнала назад! И още щом планинецът го наближи, конярят го спипа за яката.

— Кой си ти и какво търсиш тука? — попита го той троснато като се наведе чак до загубялото му небръснато лице. Но планинецът не трепна.

— Аз съм Примо, бащата на Орфея, и търся богатия и силния човек от далечните земи, който е пристигнал тук да се лекува в Големия извор! — издекламира на един дъх планинецът, като че ли предварително беше го заучил.

— Нашият господар ли?

— Вашият господар... чужденецът! — отговори бързо и уверено Примо.

— Че защо ти е той?

— Търсил ме. Поръчал на Орфея да дойда, искал да приказва нещо с мене.

— С тебе? — облещи се конярят и го изгледа присмехулно.

— С мене.

— Ти, приятелю, да не си нещо побъркан?

— С ума съм си аз, — заклати все така уверено глава Примо. — Орфей няма да ме лъже.

— А кой е този Орфей?

— Моето момче.

